

Democràcia B

written by Jose Rodríguez | 27 d'abril de 2018

Espanya és, el 90% del temps, una democràcia comparable a les democràcies d'Europa occidental. Tot i tenir problemes de governança i corrupció, hi ha separació de poders, uns parlaments democràtics, llibertats polítiques i es permet la lliure associació. Qui arriba fins aquí deu creure que m'ha caigut un roc al cap, que no rodolo bé o que sóc un criptounionista de Ciutadans disfressat.

Però la clau és el 90%. El 10% del temps Espanya no és una democràcia homologable. Hi ha una versió d'aquesta democràcia, una democràcia B, per a qui molesta al sistema. Qui qüestiona realment certs privilegis i certes situacions. Si un no és un dissident i no assenjala les costures del sistema, tindrà llibertats polítiques, seguretats jurídiques i viurà en un sistema judicial i polític sense gaires arbitrarietats. En canvi, si un és dissident, viurà aquesta democràcia B, les seves llibertats polítiques quedaran suspeses, deixarà de tenir seguretat jurídica i s'enfrontarà a una arbitrarietat d'un sistema judicial que és lacai d'un poder polític executiu.

Això va començar amb la creació de lleis *ad hoc* que van obrir la porta a aquestes arbitrarietats. Per combatre els "terroristes bascos", es va ampliar l'aplicació de lleis antiterroristes, que va reforçar aquesta democràcia B plena d'arbitrarietats. L'extensió dels delictes de terrorisme per acabar amb l'entorn d'ETA va fer que un pogués ser tractat com a terrorista si era amic de terroristes, si no condemnava el terrorisme o si se sospitava que anava de copes amb terroristes. El tancament d'*Egunkaria* o la segona condemna a Otegi són clars exemples d'un abús de l'extensió de delictes de terrorisme, gens homologable amb cap democràcia avançada.

Però l'Estat no es va quedar aquí, això de tenir una

democràcia B per aplicar als dissidents sempre és molt temptador. Quan la dissidència sindical i de l'activisme al carrer va confrontar-se a les mesures econòmiques i socials que el poder polític i econòmic espanyol volien aplicar, va ser respost amb un creixement d'aquesta arbitrarietat. El sistema va fer que els delictes comesos durant vagues generals fossin més greus (com si cremar un container fos més greu un dia que un altre), fins i tot l'extensió dels delictes de terrorisme també es van aplicar a sindicalistes. Durant les vagues generals del 2010 i 2012 més de 400 sindicalistes van acabar encausats per delictes tan delirants com rebel·lió aèria o terrorisme, molts d'ells amb presó preventiva sense cap justificació. Quan es van ocupar les places durant el 15M, els hi va tocar el torn a cantants, periodistes, piuladors, artistes, activistes, etc. Es va crear la llei mordassa que permet un abús arbitrari que fa que gairebé qualsevol opinió pugui ser considerada un delictes d'odi o un atemptat contra l'autoritat.

Quan els independentistes van entrar en joc qüestionant el sistema, el que com a molt eren delictes de desobediència, s'han transformat en rebel·lió i sedició. Les accions legals, com protestar amb un nas de pallaso o concentracions del tot pacífiques, es transformen en "delictes d'odi", rebel·lió o fins i tot terrorisme. El llistat d'aquestes lleis que permeten aquesta arbitrarietat no deixa de créixer, i els poders de l'estat no s'amaguen, no els importa el que diguin altres estats d'Europa, la Comissió de Drets Humans de l'ONU o el TEDH. Ells segueixen endavant i ho diuen de manera oberta: fins a no derrotar al dissident els importa poc demostrar aquesta arbitrarietat.

Espanya és una democràcia homologable a qualsevol democràcia occidental, excepte si ets un dissident, si ets sindicalista i qüestionas les reformes laborals, si ets del 15M i qüestionas el sistema polític, si ets periodista i investigues els abusos policials, si ets cantant i critiques la corona, si ets

piulaira i fas acudits de Carrero Blanco o, naturalment, si ets un activista o polític independentista i qüestions seriosament la unitat de l'Estat. A més, com que no poden tancar els milions d'activistes de tot tipus, el model que utilitzen és generar terror d'estat, i sota el paraigua d'aquesta democràcia B que sempre poden activar, fan caure aquesta repressió sobre el cap d'alguns activistes, de manera intencionalment aleatòria.

Espanya és una democràcia plena. Sempre que no siguis un enemic dels poders oligàrquics que tenen segrestat l'Estat espanyol i sempre que no qüestionis la unitat de la nació. Llavors, és una democràcia B.